

Den swenske stortjufwen Lasse-Majas äfwentyr

18 G Br.

Digitaliserad år 2020

National Library
of Sweden

LASSE-MAJA [= LARS MOLIN]

Folkliit.
Biogr.
(Rd.)

Den beröktade Stortjufwen

Lasse-Majas

äfwenturliga lefnad,

till des han blef frigiftwen från

Carlstens fästning år 1838.

- 1874 -

Den

La S

äfw

til

S

Kungl. biblioteket

0 0000 000105957

Den beröftrade Stortjuftwen

Lasse-Majas

äfwenttyliga lefnad,

till des han blef frigiftwen från

Carlstens fästning år 1838.

Carlshamn,
tryckt hos E. G. Johansson.
1874.

Godt f
tet och mån
ontala för
nedan i fort
baten gjorde

Tjuspo

Lars
Maja födde
Hans fader
8 år gamm
gifte. Lars
lyne, erhö
och stysjar;
så var han
tering åt
att han stu
tpåte han
än med der
för att gå
jennäriga
fortspel.
Då föräkt
fingo de w
som förut
äldrarne
väl, att
att stilla
på loftet,

Godt folk! Lasse-Maja war en stortjuf, hwilket och mången far, farfar, mor eller mormor kan omtala för den nyare generationen. Det och här nedan i korthet sammanfatta hwad den illistige krabaten gjorde för spratt.

Cap. I.

Tjuspojken Lars. Huru han artar sig.

Lars Molin, den sedermera ryktbare Lasse-Maja föddes på 1780:talet i Nerikes Bergslag. Hans fader, en aktad bergsman dog då sonen war 8 år gammal, och modren ingick 3 år derefter i nytt gifte. Lars, som redan tidigt wisade anlag för otygne, erhöill dertfore ofta en sträng aga af moder och styffar; men fick han duktigt med stryf hemma, så war han ej heller sparsam att lemna dylik traktering åt andra pojkar. Då han blef så gammal, att han skulle beredas till sin första nattwardsgång, tyckte han att tiden kunde mycket bättre användas än med den tråkiga katekesutanläsningen, och i stället för att gå till presten, sökte han sällskap med några jemnåriga slynglar och fördref tiden med dobbel och kortspel. På detta sätt fortsatte han flera dagar. Då föräldrarne om Söndagen kommo till kyrkan fingo de weta, att han ej warit hos presten. Lasse, som förutsåg, hwad som wäntade honom, då föräldrarne återkommo, gömde sig på en höskulle, så wäl, att alla esterspaningar woro förgäfwes. För att stilla sin hunger smög han sig om natten upp på loftet, och försåg sig der med mat och bränwin,

hwarefter han begaf sig åter till sitt gömställe, der han qwarblef till följande natt. Då alla lågo i djup sömn begaf han sig ånyo till loftet, förjedde sig der åter med proviant och ett helt stop bränvin, hvarmed han begaf sig åwäg, för att uppsöka kamraterna. Dessa emottogo honom ganska wänskapligt, höllo till godo hans mat, söpo ur hans bränvin; men sedan de sofwit ruset af sig och erinrade sig alla de rappar han förut gifwit dem, ledde de honom hem till föräldrarne.

Dessa gafswo honom sin förlåtelse med wilkor, att han hädanefter skulle blifwa beskedlig, hålla sig hemma och wara arbetsam, hwilket allt Lars, som det syntes ångerfull, heligt lofwade.

Cap. II.

Det första steget. Bekantskap med Maja. Lasses Pigtsjenst. Dess frestelse och flykt.

Wid 16 års ålder lärde Lasse sig af en smed att stjäla i större skala. Hans föräldrar fingo wid den tiden i arf efter en afliden slägting en packe sedlar, 40 påsar med blanka specieriksdalrar och en messingskruka med mindre silfwermynt, hwilket allt förwarades i ett skåp. Smeden lärde Lasse att i en degbit taga aftryck af nyckeln och gjorde derefter en dylik, medelst hwilken Lasse kom åt sedlar att börja med, några ur hwarje packe, och sedan blanka riksdalrar, 3 eller 4 ur hwarje påse. Swad som af dessa icke lesdes upp eller gafs åt smeden gömdes i en källarmur. En dag tappade han nyckeln; styffadren hittade den och fann, att den passade till pen-

ningeskäpet, n
got, förrän
och wille me
de då förhör
ligtwis neta
som fattades
je blef rädd
honom, hwa
wilkor, att
honom. Las
till skogs.
de honom, E
under folket
tjuften. W
der han trä
fabus och
och hwar h
han hämta
omföder sl
terna.

En da
på en win
att för tids
— Kors, f
kläder ut
föräldrarn
beslöt han
lät köpa fi
säck samt
Arboga.

Unde
en bondg

ningeståpet, men eftersåg icke om der saknades något, förrän hans swägerfka en gång kom på besök och wille werla sig till silfwermynt. Han anställde då förhör med tjenstfolket, och när dessa naturligtwis nekade att ha tagit något af det myckna, som fattades, tillkallade han en klot gumma. Lasse blef rädd, att hon skulle upptäcka och angifwa honom, hwarföre han gaf henne 3 riksdaler med wilkor, att hon skulle tiga. Likwäl utpekade hon honom. Lasse, som stod wid dörren, sprang genast till skogs. Då han märkte, att allt folket förföljde honom, klättrade han upp i en tät gran, hwarunder folket flera gånger sprang, men utan att se tjuftwen. Mot aftonen begaf han sig till ett torp, der han träffade en hustru, som gömde honom i sitt fähus och lät sin dotter Maja gifwa honom mat och hwad han annars behöfde, mot betalning, som han hämtade från källarmuren, sedan föräldrarne omsider slutat att hafwa wakt wid gården om näterna.

En dag, sedan Lasse fått flytta ur fähuset upp på en windschammare i torpet, föll det honom in att för tidsfördrifs skull taga på sig Majas kläder. — Kors, hwad du ser präktig ut i fruntimmerskläder utropade Maja när hon fick se honom, och föräldrarne tyckte äfwen att de klädde honom. Då beslöt han att gifwa sig i wäg, sålunda förklädd, lät köpa sig granna kläder, lagade till en god matsäck samt wandrade först till Örebro och sedan åt Arboga.

Under wägen dit fick Lasse tjenst som piga i en bondgård och stannade der i 3 månader, hwar-

under han lärde sig qwinfolks-synsflor och uppförde sig till allas belåtenhet. Han fick äfwen en nämndemans son till friare, som gaf honom hederliga presenter och war mycket ledsen när Lasse tog tjänst som frökenpiga på en närbelägen herrgård.

Här måste han lära sig att sopa, tvätta, städa, samt af- och påkläda fröknarna. Det war i synnerhet swårt för honom, och frestelsen att klappa fröknarna blef honom en dag så stark, att han sprang sin wäg för att icke förråda sitt kön. När han kom tillbaka fick han bannor dertför, och som han icke trostlade att anledning till sådana snart skulle återkomma, tog han en wacker afton en hop af fröknarnas bästa kläder och började wandra till hemorten.

Hans wärdfolk i torpet kände icke igen honom i hans gentila drägt. När han yppade sig berättade de, att hans föräldrar trodde, det han tagit wärfning wid något regemente, och att hans moder af sorg dagligen aftynade och önskade heldre ligga i grafwen, än se honom såsom brottsling dömd till straff och wanära. En afton gick han utanför fönstret och fick se henne. Då hade Maja som war med, all möda att afhålla honom från att gå in.

När han wistats här en tid och derunder, bland annat, warit i kyrkan utan att blifwa igenkänd, började matförrådet taga slut, hwarföre Lasse en natt bröt sig in i wisthuset hos en rik bergsman och tog ett helt last kött och fläsk, ost och smör, metwurst, hwetemjöl m. m. För att få penningar besökte han ortens wintermarknader. På en af dessa kurtiserades han ifrigt af en juwelerare och lät af

honom isförtata
ten. Sedan han
att denne blef
plånböt och smög
med en isbill som
gra stenar, kröp
staden med 500
i plånböten. På
gå förfoljare w
hela dagen haf
frös jemmerligt.
som ett tjodi
som i en dunkel
Om qväll
landvägen, trö
ende utanför er
in sig i denn
war nära tor
nom gå.

Lasse blifv
Frieri. 1

Sedan
i fruntimmer
orlofsedel i
hederlig bet
med skuts
holm. Wä
dag i en b

honom öfwertala sig att stanna hos honom om natten. Sedan han druckit så mycket med jubeleraren att denne blef plakat och somnade, tog han des plånbot och smög sig ut. Porten war stängd men med en isbill som stod på gården bröt han upp några stenar, kröp sedan under porten och sprang ur staden med 500 riksdaler och en guldkedja som fanns i plånboten. På morgonen måste han för att undgå förföljare wika af vägen inåt skogen och ligga hela dagen bakom en sten, der han till en början frös jemmerligt. Men sedan snö fallit och lagt sig som ett tjockt täcke öfwer honom hade han warmt som i en dunbädd.

Om qvällen, när han åter wägade sig ut på landsvägen, träffade han der en häst och släda stående utanför en krog, samt en kapprock. Han swepte in sig i denna, satte sig upp och körde tills han war nära torpet, då han wände hästen och lät honom gå.

Cap. III.

Lasse blifwer hushållerska hos en ungtarl.
 Frieri. Upptäckt. Flykt. Lasse besökes
 i Stockholm. Häktas.

Sedan han under wintern ytterligare öfwat sig i fruntimmers-syflor, fått ett falskt prestbetyg samt orlofsedel i Majas namn och gifwit sitt wärdssoll heberlig betalning, tog han Maja med sig och reste med stjuts åt Arboga för att vidare resa till Stockholm. Wid Fellingsbro stannade han en eftermiddag i en bondgård. Under det han der satt i den

lilla trädgården fick en qwartermästare, som egde den närgränsande trädgården, se honom, fruntimmersklädd som han war. Han började samtala med den fina mamfellen, som berättade honom att hon war född af hederliga föräldrar och nu ämnade sig till Stockholm för att få tjenst som hushållerska. Han erbjöd henne då att sköta hans hushåll, försäkrande att han ej skulle se så noga på 10 rdr mer eller mindre i lön och att hon skulle få fyra pigor under sig. Lasse antog förslaget, med wilfor att Maja äswen skulle få tjenst, och åtföljde genast qwartermästaren till hans hemwist. Der öfwerenskomts att Lasse skulle få 100 riksdaler i lön och Maja 16. Derpå wisade han sitt hus; allt war wäl försedt och rummen snyggt möblerade. Med frieri war han genast färdig, men Lasse swarade just ingenting. Bondfolket, hos hwilket han hemtade sina saker, berättade att qwartermästaren ännu hade i huset en qwinna, med hwilken han egde tre barn, men som nu höll på att blifwa bortförd, emedan hon förlorat sitt utseende. De rådde Lasse att akta sig för att råka i samma olycka. — Ah, waren icke rädda, med mig skall det icke komma så långt, swarade Lasse tranfikt.

Första morgonen, medan qwartermästaren war ute på jagt, gjorde Lasse sin rund i skafferiet och köket, och när detta war slutadt, hemkom qwartermästaren och lemnade Lasse alla nycklarne samt tillfägelse om hur mycket mat, som borde gifwas åt hwar och en medan han reste bort. Sedan han farit och Lasse gifwit folket mycket mera mat än de woro wana wid, kom den stackars förra hushållers-

han med sina tre barn
 höll då det ena
 3 rdr
 De hemkomme
 återkom öfwer att
 Lasse förklarade att
 ing en sitt barn
 höll af sin lön.
 han blif till och mel
 Lasse räckte icke
 och en aman piga
 en värld, blef Lasse
 med en grofsläpp p
 blef utmattig och
 en veder du att d
 den dag, då jag
 den förmunda fater
 jag, bar mamfellen
 Maja, det är
 utrett lugnade si
 jag. Men famro
 qwartermästaren som
 Lasse måste håll
 utan hatt, i tunn
 ringar.
 Ellunda irre
 gärande ett par p
 till jag litet mat, inn
 svar. Dit anlän
 hände igen hono
 dem hemem han re
 ret för föräldre

skan med sina tre barn för att taga affked. Lasse behöll då det ena barnet och gaf modren af sina egnapengar 3 rdr kfo.

Wid hemkomsten blef qvartermästaren mycket förtörnad öfwer att barnet war qwar, men när Lasse förklarade att om han icke wille draga försorg om sitt barn skulle han uppfostra det på bekostnad af sin lön, tog han skeden i wackra hand; han blef till och med öm mot flickan.

Länge räckte icke förtroendet. En dag, då Maja och en annan piga föllo omkull i källartrappan med en drickså, blef Lasse deröfwer så uppretad att han med en qwasstkäpp pryglade dem begge två. Maja blef ursinnig och ropade: Din satans tjuf Lasse, nu tycker du att du har makten; förbannad ware den dag, då jag satte fruntimmerskläder på dig, din förrymda karnalje. — Swad, sade den andra pigan, har mamsell rynt? — Wacker mamsell, swarade Maja, det är en förklädd karl. Efter detta utbrott lagnade sig Maja och ångrade hwad hon sagt. Men kamraten yppade händelsen för qvartermästaren som skickade efter länsmannen, så att Lasse måste hals öfwer hufwud taga till benen, utan hatt, i tunna safsiansstor och med föga penningar.

Sälunda irrade han omkring i stogarne, blott görande ett par påhälsningar i små stugor för att få sig litet mat, innan han återkom till Majas föräldrar. Dit anlände snart hans systrar, som icke kände igen honom förrän gumman på torpet sade dem hwem han war. De yppade icke hans wistelseort för föräldrarne, buro om natten mat till ho-

nom och underrättade honom efter några dagar att länsmannen slog efter honom. Han klädde sig då i en ordbrifwares ljusblå rock, tog en väl fylld matpåse på ryggen och gaf sig i väg.

Som han ej tyckte om denna grofwa drägt, stannade han redan första natten wid en herregård, såg sig väl före, slog ut en ruta, stäck in handen, lyfte af hakarne, öppnade fönstret och kröp in i ett rum, der han fann en hop kläder som fastades ut genom fönstret. Sedan gick han in i ett annat rum, der han hörde en person snarka och ett fidur öfwer sängen pida. Han tog klockan, smög sig åter ut, klädde på sig de stulna kläderna och war nu i hast förwandlad till en sin herreman.

Med tillhjelp af en häst som fastogs på en äng kom han efter ett dygns färd till Arboga, der han gick ombord på en jakt, som skulle affsegla till Stockholm. Skepparen och alla passagerarne trakterades genast på bästa sätt.

Anländ till Stockholm måste Lasse ligga qwar på skutan om nätterna, emedan han hvarken hade pass eller betyg att uppvisa, tills en dag ett fruntimmer, som kom ombord, lofwade att skaffa honom husrum. Hon förde honom till sin bostad i Skottgränden och inkwarterade honom i sitt eget rum, ja till och med i sin egen säng. Lifwet här blef muntert för Lasse, men också dyrt; på promenader, lustresor och spektakler åtgingo snart alla hans penningar, så att han måste sätta det sednast stulna guldburet på assistansen. Fruntimret wille äfwen sätta ut sina klädningar, men då tog Lasse den ena

sig, kätade
bragade och
terna mardad
hollfull sjökapten
fortyg. Sjöman
mellantrappan li
li att kaptenen
nera ut till
janna. Efter b
hjälet lifsom af
hast lonnade.
fett på bord
och en plankof;
Bodartorgsviten
uttago de deri f
berbet, lade st
begäro sig hem
derna och gom
riddaler i sed
wermt samt g

Sedan de
granuliter och
le till Westerås
nlandska silfw
sköning, men
tan att blifwa
hem. Der fick
allseban henne
kwartermästare
der det han u
dagar blef ha
sig en dag, fa

på sig, slätade sitt hår, parfhymerade sig med rosenpomada och luftwatten, hwarefter begge skönheterna wandrade ut. På skeppsbron träffade de en halffull sjökaptén som bjöd dem att fara ut på hans fartyg. Sjömannen, som skolat efterse hans wid mellantrappan liggande båt, hade gått upp i staden, så att kapténen sjelf måste ro de heberwärda damerna ut till fartyget, der ingen menniska förut fanns. Efter betydligt dricande der, släckte Lasse ljuset liksom af wåda, hwarpå kapténen i fyllan snart somnade. Då tog Lasse ett schatull som han sett stå på bordet; kamraten anammade två fidur och en plånbof; och begge begåfwo sig i jullen till Backartorgswiken. Der slog de sönder schatullet, uttogo de deri förwarade penningar och andra dyrbarheter, lade stenar i skrinet och sänkte det samt begåfwo sig hem, der Lasse genast återtog karllädderna och gömde tjuggodset. Det bestod af 2,000 riksdaler i sedlar, en hop utländskt guld- och silfwermynt samt guldnipper och silfwerpjäser.

Sedan de söta wännerna köpt sig en mängd grannlåter och roat sig på bästa sätt, begaf sig Lasse till Westerås och werlade der bort en del af det utländska silfwermyntet. Derester reste han till Köping, men längre wågade han icke åka, af fruktan att blifwa igenkänd, utan wandrade till Majas hem. Der fick han med bedröfwelse weta att Majas alltsedan hennes sista sammanwaro med honom hos quartermästaren sutit häftad på Örebro slott. Under det han uppehöll sig hos föräldrarne i några dagar blef han upptäckt. En hop karlar infunno sig en dag, fasttogo och bundo honom samt förde

honom sålunda till hans föräldrar. Hans moder var nära att swimma wid åsynen af sin olycklige son, och alla släktingarne wakade under tårar hos honom hela natten.

Följande morgon kom länsmannen och förpassade honom till Drebro häkte. Under vägen dit försökte han rymma men blef genast fasttagen och pryglad samt försedd med handkläfsvar. I arresten sattes en grof träbäck på hans ben och han fick sällskapa med en hop andra misådådare, bland annat en beryktad tjuf, kallad Silfwer-Jan, som gaf honom många råd t. ex. att aldrig stjäla från de fattiga, att aldrig taga något med wåld utan endast med list, och aldrig suppa sig full, m. m.

Maja träffades äfwen och affördes jemte Lasse till tinget. Hon blef tillsagd att neka för all wetenskap om Lassens stöld, och äfwen han sjelf nekade till allt, utom stölden hos föräldrarne. Men som den kapprocken, hwilken Lasse en gång hade tagit ur en slåda, som han åkt med ett stycke, blef funnen i torpet, och han ej wille låta Majas far lida derför sade han att denne köpt kapprocken af honom. Han blef således dömd till fyratio par spö, men fick försona dem med böter, dem hans föräldrar erlade, och måste undergå uppenbar kyrkopliff. Maja, såsom medvetande af stölden, fick tjugu dygns watten och bröd.

Inträktigt
Bjöt i Sto-
rens äf-

Lasse stam-
de lufi att ar-
ter och henne-
alla sina äfwe-
nigen. Härvid-
att han allmer-
i världen. Fj-
dano fruntimm-
en ofton till O-
trädgården inf-
att han hade
Lasse att stam-
göt flutligen u-
toga i betrakta-
en loffert med
kom bud från
ma ned för at-
natt lofferten,
penpar, hoppo-
någ så fort be-
som han träffo-
liga drikspen-
benåt, gånde
fjigt om kläder
fuga. Han d-
fsetoren satte

Cap. IV.

Indrägtigt kärleksäfwentyr. Lasse, brukspatron.
Besök i Stockholm. Nytt häktad. Fångföra-
rens äfwentyr. Lasse inför rätta.

Frikännes.

Lasse stannade nu i hemmet en tid, men hade icke lust att arbeta, utan mer att helsa på sin moder och hennes dotter, för hvilka han berättade alla sina äfwentyr, samt att deltaga i alla ortens nöjen. Härwid fick han dock lida så mycken smälek, att han alltmärligt längtade efter att åter komma ut i werlden. För detta ändamål skaffade han sig änyo fruntimmerskläder samt begaf sig, klädd i dem, en afton till Gammelbo bruk. Der träffade han i trädgården inspektoren, en äldre man, som, i tanka att han hade en wacker flicka för sig, öfwertalade Lasse att stanna hos honom öfwer natten. Lasse gick slutligen upp med honom på hans rum och fick taga i betraktande alla hans skatter, bland annat en koffert med mycket penningar uti. I detsamma kom bud från herrskapet att inspektoren skulle komma ned för att äta. Han gick. Lasse öppnade genast kofferten, stoppade två näsdukar fulla med pengar, hoppade ut genom fönstret och sprang sin väg så fort han orkade. Med en Wermlandsbonde, som han träffade, åkte han så fort denne för hederliga drickspenningar kunde få hästarne att springa hemåt, gömde det stulna på säkert ställe, bytte hastigt om kläder och gick derefter genast till en dansstuga. Han diktom ungefär wid samma tid som inspektoren saknade sin kassa.

Skjutsbonden inkom äfwen i dansstugan, men kände icke igen Lasse, som undfagnade både honom och hela dansfällskapet. När glädjen wid midnattstiden stod högt i tal kommo tre personer ridande i sträck och berättade att ett fruntimmer stulit hela brukskassan på Gammelbro, utgörande 18,000 riksdaler. Alla menniskor tyckte att det war rätt åt inspektoren, hwilken war känd som en gnidare, och det föll ingen in att mistänka Lasse för stölden.

Först efter flera dagars förlopp fick han tillfälle att öfverräkna summan, som befanns utgöra flera tusen riksdaler mindre än inspektoren hade uppgifwit, men i alla fall war tillräckligt stor att ingifwa Lasse en öfswerwinnerlig längtan efter att få återkomma till Stockholm och få riktigt roa sig. Han lät dershör i Örebro köpa fint kläde åt sig; en skräddare sydde kläder deraf och en koffert, hwaruti linne och småsaker lades, anskaffades, hwarefter Lasse en natt lät en bonde skjutsa sig ända till Westerås.

Här utgaf Lasse sig för brukspatron Eriksson från Bergslagen, och gjorde bekantskap med en handlande som erbjöd honom plats i sin wagn till Upsala. Derefter tog han bonden med sin till landskansliet och begärde pass, under uppgift att det wore en af hans egna bönder som skjutsat honom till staden och att han icke uttagit pass i Örebro län, emedan han der icke wetat att han skulle behöfwa göra någon resa till Upsala och Stockholm. På dessa skäl fick han pass, hwarpå han reste till Upsala med handlanden, i en prächtig Wiener-kalesch.

I Upsala war marknad, och handlanden öppnade der försäljning af italienska guld- och silfverarbeten samt juweler. Sina penningar, utgörande 4,000 rdr, nedlade han i Lasse's koffert; de lefde yppigt. Bordet war alltid betäckt med de finaste winer och de läckraсте rätter.

Under resan från Upsala till Stockholm höllo de på att blifwa utplundrade. När de hade hunnit till wärdshuset Silfwerdal, en mil utom Norrtull, blef kofferten lösskuren från wagnen. De kände en rykning, liksom man welat taga bort kofferten, men det war något som höll honom qwar. Lasse och handlanden hoppade genast af och frågade hwad som war på färde. Handlanden framdrog en pistol och hotade att skjuta. Lasse kände efter kofferten och fann den ligga på wägen, men ingen menniska syntes. En resande, som kom åkande efter i chäs, fick sig ett slag af en stör och åkdonet kullstjelt, men när han ropade på hjelp och Lasse samt handlanden skyndade till honom, sprungo bostwarne till skogs. Kofferten fastbands åter och resan fortsattes till hufwudstaden, der våra resande togo logis på ett bättre ställe.

Sedan detta war wäl beställt wandrade Lasse ut för att uppsöka sin fordna älskarinna i Skottgränd. Han fann henne icke der, ty hon hade blifwit förd till spinnhuset.

Under tiden hade i hemorten ifrigt letats efter Lasse, och skjutsbonden hade slutligen i fyllan och willan omtalat att han skjutsat den eftersökte till Westerås, hwarföre han blef insatt på Örebro slott. Nu föllo starka misstankar på Lasse för stölden å

Gammelbo, och inspektoren skickade genast en bokhållare till Stockholm för att låta arresteras tjuftven. Vid ankomsten till huswudstaden efterfrågade han den föregifne brukspatron Eriksson. Det upplystes att denne icke anmält sig annat än wid tullen, men polisen snokade ändock upp hwar han fanns, och en dag när han war bjuden till middag hos en af sina bekanta i Sperlings bade ankommo dit en gevaldiger och en uppsyningsman för att kalla honom till polisen. Derifrån blef han, efter i hans bostad företagen visitation, hwarwid man fann 1,150 riksdaler i penningar och en mängd på marknaden inköpta dyrbarheter, förpassad till landshöfdinge embetet i Örebro län för att wid wederbörlig domstol undergå ransakning, och fördes, att börja med, till smedjegården.

Efter åtta dagars wistande der sattes han på fångkärren, försågs med träbläck och jernhandskar, fick sin koffert med sina kläder uti i kärren, och transporterades sålunda å wäg. Första qwällen kom han till ett nattqwarter, der han lockade folket att bryta upp bottnen i kofferten och uttaga alla kläderna samt i stället instoppa ett par gamla hästtåcken, en trasig säck, ett par utslitna byror och några andra lumpor, så att kofferten blef lika tung som förut. Det mesta af de uttagna sakerna sålde Lasse för fjerdedelen af deras värde och fick sålunda 24 riksdaler. Med deszas tillhjelp fyllde han en dag fångföraren så att han somnade, hwarefter han tog handkläfwarne, som lågo bak i kärren, och skruswade dem fast på sin waktare, kastade bort nyckeln, wände om hästen och lät den gå samt sprang

sjelf inåt i
fönder bl
nom. Lasse
men de w
till en tro
i ett skjul
uti, sojwa
tjuv och sk
fert åt, du
När han
handkläfwar
han Lasse e
näst en ige
wörbytta.
mal, men L
fanna glödg
wörten. I g
förlamlade ti
till förfigtigt
fetter.

Så fram
Gammelbo tin
ga dagar och
fänd, emedan
kenna hwarfen
de penningarne,
som twarom
hansjagan wid
odo enda som
i länsmannen
de Stedig för at
håll förklarade

fjelf inåt skogen. Medan han här höll på att slå
 sönder bladen kommo tre bönder och togo fast ho-
 nom. Lasse bjöd dem penningar för att blifwa fri,
 men de wille icke taga mutor utan förde sin fånge
 till en krog, der han kort förut hade varit. Der,
 i ett skjul, stod hästen och kärran med fångföraren
 uti, sofswande. Folket trodde först att det war en
 tjuf och skrek åt honom: jo, du har burit dig wac-
 kert åt, du; samt gjorde mycket spektakel af honom.
 När han blef riktigt waken och man slagit sönder
 handkläfwarne, så att han fått händerna lediga, gaf
 han Lasse en duktig örfil, men Lasse gaf honom ge-
 nast en igen, så att han stjalp på hufswudet i en
 wörtbytta. Nu höll det på att bli allmänt slags-
 mål, men Lasse bilade det genom att taga in en
 kanna glödgadt bränwin och betala den förstörda
 wörten. I glädjen häröfwer följde honom alla de
 församlade till nästa fångförarställe, sedan de lik-
 wäl försigtigtwis läst fast honom till händer och
 fötter.

Så framkom han till Örebro och derifrån till
 Gammelbo tingställe. Ranssakning försiggick på nå-
 gra dagar och slutade dermed att Lasse blef fri-
 känd, emedan inspektoren ej kunde bestämmt igen-
 känna hwarken honom eller de från polisen nedjän-
 da penningarne, och för öfrigt inga wittnen funnos,
 utan twärtom flere intygade att Lasse varit på
 dansstugan wid samma tid som stölden skedde. Det
 enda onda som wedersfors Lasse war att inspektoren
 och länsmannen en dag i häftet piskade honom blå
 och blodig för att förmå honom till bekännelse, men
 också förklarade hela nämnden dagen derefter att

länsmannen och inspektoren skulle för sitt försvarande blifwa ställda under tilltal.

Cap. V.

Lasse åter i Stockholm. Afwentyr derstädes.
Besöker hemorten. Lasse-Maja upptäcket,
men räddas medelst glödgadt bränwin.
Tjufwen Bajard.

Wäl utkommen och åter försedd med sina penningar reste Lasse i sällskap med sin kusin, en ung flicka, till Stockholm, och det utan några smyg- eller frokwägar samt med pass i eget namn. Under seglingen från Arboga till Stockholm stötte jakten på en klippa, så att alla passagerarne foro ur sina koffer och rusade upp på däck samt halfnakna ned i båten, utom fem personer som omkommo.

Alla de räddade qwarblefwo på ett wärdshus till des deras saker blefwo bergade; Lasse fick wänta tre weckor på sina, hwarpå färden fortsattes landwägen. Wid ankomsten till staden togs qwarter hos en wiktualiehandlare N—l på Norrmalm, slägt till kusinen, och så började Lasse föra sin kusin omkring att bese des märkwärdigheter och smaka des nöjen. Sin gamla bekanta från Skottgränd, som nu satt på spinhuset, sticlade Lasse 5 riksdaler.

Slutligen återreste begge till hemorten och Lasse blef mycket wäl emottagen der, emedan hans kusin berömde hans anständiga uppförande. Han undgick likwäl icke då och då speglosor af sockenboarne, fann äfwen arbete tråkigt och skaffade sig derföre ånyo fruntimmerskläder samt begaf sig åter till Stockholm. Under wägen lade jakten en söndag till wid Hesselbyholm i Strängnästrakten, och alla pas-

fagerarne
på blifwa
rädde om
fattade
honom,
hällerska
stannade
men plägo
ofta af te
före han
Stockholm
och annäl
der samm
sterat ho
höfligt be

Unde
gång had
han befan
höll hono
peran och
hände att
från Krä
wagnen, o
af en farl
ste slå i b
gång följ
jade på,
ljus, att
fiskan och
i en ålar
i irid o
trakterad

fagerarne gingo i land för att skaffa sig mat, hvar-
 på blifwit alldeles slut ombord. Friherrinnan som
 rådde om egendomen gaf dem tillräckligt häraf och
 fattade så mycket tycke för Lasse, att hon erbjöd
 honom, som då spelade fruntimmer, tjänst som hus-
 hållerska på gården. Han antog förslaget och qwar-
 stannade här ett och trejerdedels år, till allas nöje,
 men plågades, ehuru godt han än hade det, likväl
 ofta af tanken på att han spelade falskt spel, hvar-
 före han efter nämnde tids förlopp flyttade till
 Stockholm, hörde sig möbleradt rum hos en enkefru
 och anmälde sig ordentligt i polisen. Han träffade
 der samma gevaldiger som förra gången hade arre-
 sterat honom, men blef icke igentänd utan mycket
 höfligt bemött.

Under den glada wistelsen i Stockholm denna
 gång hade Lasse många äfwenlyr. Först gjorde
 han bekantskap med en handelsbokhållare, som under-
 höll honom en hel månad, bjöd honom ofta på o-
 peran och gaf honom rika presenter. Derunder
 hände att han, wid det han åkte i en hyrwagn
 från Kräftriket, hittade en plånbof med 300 rdr i
 wagnen, och en annan gång att han blef anhållen
 af en karl som wille råna honom och som han må-
 ste slå i backen för att blifwa fri ifrån. En annan
 gång följde han en herre upp på deß rum, och pas-
 sade på, medan herrn gick ut i ett annat rum efter
 ljus, att knipa en plånbof med 500 rdr ur fyr-
 tuffan och springa sin wäg, hwarpå han kastade sig
 i en åkarsläda och körde ut till Tallkrogen för att
 i frid och ro få räkna pengarne. Åkaren blef så
 trakterad att Lasse sjelf måste föra hem åkaren,

liggande i slädan. Vid tullen frågade besökaren om han hade något att föra. "Bara ett gammalt swin", svarade Lasse. Besökaren öppnade hommen sedan han sett på waran.

Sedan Lasse ytterligare knipit en plånbot och ett par fickur begaf han sig till Arboga och gjorde der bekantskap med en Italienare, som hade förtjänat mycket penningar på att sälja granlåter. Honom helsade han på en aston, medan han war borta, och tog 45 rdr i sedlar samt några silfverriksdalar.

Vid ytterligare färd till fots åt hemorten mötte Lasse en gammal gubbe som gick på kryckor. Den gaf han en blank riksdaler och fick dertföre några wälsignelser. Derefter måste han ge sig inåt skogen och gjorde der i en aflägsen bondgård ett fynd af en hop matwaror, 8 matskedar, 12 theskedar, 1 förläggarslef, en sockerask med tång och en gräddknipa samt 13 rdr i penningar. Med dessa satte han sig på ett ställe i skogen för att öfwerse dem och tillika kamma sitt hår. I detsamma warseblef han en bonde som med bössan i handen stod och såg på honom; Lasse blef först rädd, men repade sig snart och gick emot bonden, låtande en schaml släpa efter sig. Bonden bockade sig ödmjukt, troende det wara skogsfrun. Önska dig något, sade Lasse. — Jag önskar jag kunde skjuta wäl, svarade bonden. — Gå då rätt ut i norr till des du finner en tjäder i toppen på ett högt träd; den skjuter du; sedan, när du kommer hem, går du nio steg norr om ditt hus och skjuter ett skott åt hwart wäderstreck,

hafwande
och sägande

Sedan tr
bonden, se
riksdaler.

Efter
tjänst hos
inspektoren
tog sig en
seende till
ka honom
medtagan
respenningar
Han u
och hörde
Raja. C
get blef
änpo gifte
lagen. Ur
en natt in
Bonden, f
fatten som
men när
han upp o
annat fol
När de
de hade
af bonden
mo och

hafwande en fjäder af tjädern i bössan hwarje gång,
och sägande:

med alla windar kallat jag
foglar utaf alla slag.

Sedan träffar du allt hwad du will. Derpå gick
bonden, sedan Lasse på köpet gifwit honom en blank
riksdaler.

Efter 6 wedors wistelse i hemorten tog Lasse
tjenst hos en inspektor som hushållerkska, men då
inspektoren friade till honom och, efter erhållen forg,
tog sig en annan brud från Arboga, hwilken, i an-
seende till Lasses starka skäggwärt, började misstän-
ka honom, gaf han sig af hjewwa bröllopsnatten,
medtagande ur inspektorens kassa 100 riksdaler till
respengar.

Han uppehöll sig några dagar i tysthet i Örebro
och hörde sig derunder första gången kallas **Lasse-
Maja**. Efterspaningarne efter mamsjellen med skäg-
get blefwo så stränga att han en natt nödgades
änho gifwa sig ut i skogen, och tog wägen åt Bergs-
lagen. Under sina wandringar bröt Lasse-Maja sig
en natt in uti en bondstuga för att åtkomma mat.
Bonden, som sof i stugan, trodde först att det war
katten som gick i mjölkskåpet, och ropade **schaf katt**;
men när om en stund buller åter hördes sprang
han upp och tog fast Lasse-Maja. Ljus tändes och
annat folk inropades, som visiterade hans knyten.
När de deri funno rakaff och knif, begrepo de att
de hade Lasse-Maja hos sig. Lasse köpte bränwin
af bonden, lät glödgga det, trakterade alla som kom-
mo och fyllde dem, så att efter ett par timmars

förlopp allesamman och fjerdingssmannen med lågo på golfwet i djup sömn. Detsförinnan hade de lifwål satt handklåswar på Lasse och med en lant fastat honom wid golfwet. Mot midnatten lossade han händerna ur fängslet och gick sin wäg. Redtounnen till landswägen träffade han en häst och släda med en sofwande bonde uti. Han satte sig i och förde tre mil samt fortsatte derefter färden till fots. Efter åtskilliga besök på ställen, der han icke wågade stanna, kom han nattetid till några stora byggnader, der han med ett jernspett, som hittades på gården, bröt sig in. Han kom in uti en stor sal, hwarest han påträffade en låda full med silfwer; den satte han utanför dörren. I ett annat rum, der folk sof, byltade han ihop åtskilliga fruntimmerskläder och lade dem i salen. Ytterligare tog han i en byråklaff allt hwad han i mörkret kunde anse för penningar, men när han derefter skulle anamma ett fickur kom han att stöta på ett klaver, hwarwid folket wakenade. Lasse-Maja sprang då ut och tog sin tillflykt till ett hönshus, hwarifrån han hörde hur man öfwerallt letade efter honom.

Följande natt hann han fram till Majas föräldrars torp och fick hwila några timmar. Maja hade blifwit stadig och fått sig en fästman. Han begaf sig derifrån till sin förra skjutsbondes stuga och hwilade ytterligare några dagar, samt begaf sig derefter ånyo åstad. Snart kom han till en herregård, der han bröt sig in i stallet och tog en ypperlig svart häst samt i wagnshuset och tog sig en pryddlig skrinda och reste dermed genom Arboga åt Södermanlands sidan. Der stannade han på en prest-

gård och utg
som varit i
middagen
rådman från
tal så wal a

Härfred
till Stockhol
en vittualte
prestfru från
nerade wid
fintva ett sek
ter honom
och derifrån
honom, jade
han själv
Mannen bet
win på M
till hans bo
tillsammans
ett slagsmal
Följande da
bestad han
en reja till
ra affärer.
skaret, jed
jallen för d
utan lagad
dianna, bet
risgårdå fö
han måst f
Bojard och
till Stallm

gård och utgaf sig för en mansjell från Stockholm, som varit i Arboga och helsat på slägtingar. Om middagen kom främmande dit, och bland dem en rådmän från Arboga, men Lasse-Maja ställde sitt tal så väl att han icke blef mistänkt.

Härifrån fortsattes resan med den stulna hästen till Stockholm, hwarest Lasse-Maja tog qvarter hos en wiktualiehandlande, utgifwandes sig der för en prestfru från Wermland. En dag, då han promenerade wid Röda Bodarne, såg han en karl der knipa ett fickur ur en annans ficka. Han följde efter honom till ett näringsställe på Kungsholmen och derifrån vidare. Slutligen gif Lasse-Maja till honom, sade att han hade sett fickstölden och hwem han sjelf war samt föreslog honom kompaniskap. Mannen hette Bajard. Sedan de drukit en butelj win på Mäster Anders följde Lasse-Maja honom till hans bostad i Kungsbacken. På aftenen åkte de tillsammans ut till Jerswa, der Lasse-Maja under ett slagsmål knep en klocka och Bajard en plånbof. Följande dagen kom Bajard till Lasse-Maja, hwars bostad han lyckats uppspana, och föreslog honom en resa till Distings marknad i Upsala för att göra affärer. Lasse-Maja tyckte icke särdeles om sällskapet, sedan han upptäckt att Bajard war mycket fallen för att supa, men han tordes icke gerna neka, utan lagade sig i ordning, tog affed af sin wärldinna, betalade henne i banko hwad hon begärde i riksgälds för logiet, förde sin häst ur wedboden, der han måst stå i brist på stall, satte sig i släden med Bajard och for åstad en morgon. När de kommo till Stallmästargården wille Bajard nödwändigt dit

för att få sig en sup, men medan de woro inne blef hästen yr och slog sönder fimmerstängerna, så att Lasse=Maja måste köpa ett par andra för 6 riksdaler. Färdknäppen blef honom således ganska dyr. Wid Rikshuset frog woro de äfwen inne, och defutom klunkade Bajard så slitigt ur ett krus, att han måste bäras in i Märsta. Wid Flottsund åto de middag, och kort derefter woro de wäl framme i Upsala. Om estermiddagen spatserade de i staden och sågo sig om samt öfwerenskommo derwid, att om den ene blefwe fasttagen skulle den andre genast fara sin väg.

Följande morgon gingo de ut för att försöka sin lycka. Bajard knep snart i trängseln en klocka, men boetten war bara af pinsbad. Kort derefter nöp någon Lasse=Maja i armen och sade: goddag Lasse, är du här? Lasse=Maja wände sig om igenkände en skojarare som samtidigt med honom suttit på Örebro slott. Lasse=Maja tog honom genast i hand, bad honom wara wälkommen till marknaden, bjöd honom in på en källare och trakterade honom samt bad honom icke förråda honom, så skulle wedergällning icke uteblifwa. Efter en liten stund begärde skojararen att få låna 10 riksdaler, men Lasse=Maja swarade att han skulle få framdeles. Skojararen mumlade då några ord och gick.

När nu Bajard och Lasse=Maja infommo på ett traktörställe inträdde fiskalen och två stadswakter der. Fiskalen frågade efter den resande frun och wisades in uti ett inre rum, dit han genast gick och fattade i Lasse=Majas kapp. "Swad will ni mig; får jag inte wara i fred?" ropade Lasse=Maja.

Fiskalen gaf gen
na gaf Lasse=M
kamp på husf
derefter ut i
en stadswakten

När Lasse=
halen i bann
inlade sig in, ut
luskande träffad
fick åta till M
Stockholm. Der
männina i Run

— Ja, han stan
Lasse=Maja. —

en omfrop je
fick, så att ni
Lasse=Maja berä
ne om quarter
med wäster at
han fick nu ligg
sängammare oc
ovällarne när t
härna bränwin
gdet lönne.

Under denn
med en fröger
tillbragte dagar
merelläder, hjele
han war på wä
en berre i en m
en för sedelbur
nem till en ga

Fiskalen gaf genast tecken åt wakten, men i detsamma gaf Lasse=Maja honom en sinkadus, så att han damp på hufwudet borta wid kakelugnen, och sprang derefter ut i folkhopen. Bajard slog omkull den ena stadswakten och kom sålunda äfwen ut.

När Lasse=Maja kom till sitt qvarter war Fiskalen i hamm och häl efter honom, så att han ej wågade sig in, utan sprang ur staden. Efter långt lunkande träffade han en bonde, med hwilken han fick åta till Allike, och derifrån tog han skjuts till Stockholm. Der sötte han genast upp Bajards wärldinna i Kungsbacken. Hon frågade efter Bajard. — Jo, han stannade med hästen i Upsala, swarade Lasse=Maja. — Ah, det är icke wärtdt att göra några omswep sade hon; jag wet nog att ni är en karl, så att ni kan tala om allting för mig. — Lasse=Maja berättade då förloppet och frågade henne om qvarter. Hon erbjöd honom det hos sig, med wilkor att han hölle sig borta om dagarne. Han fick nu ligga på golfwet i en wrå i madamens sängkammare och gå ut kl. 6 om morgnarne; om qvällarne när han kom hem igen måste han alltid hafwa bränwin åt karingen för att hålla henne wid godt lynne.

Under denna tid gjorde Lasse=Maja bekantskap med en frögerfka på Söder, hos hwilken han ofta tillbragte dagarne, och som han, klädd i fruntimmerskläder, hjälpte wid uppafningen. En aften när han war på wäg derifrån till Kungsbacken såg han en herre i en möbelbod wid Storkyrkobrinken stoppa en stor fedelbundet i fickan. Lasse=Maja följde honom till en galanteribod wid Drottninggaten och

tog der pengarne, under det han frågade på ett par handskar. Det war öfwer 200 rdr. Deraf trakterade han wärdinnan i Kungsbacken med bränwin, och följande dagen krögeriskan på Söder med bakelser. Hon wisade honom icke bättre tacksamhet än att skicka efter en polisupplyningsman, men Lasse-Maja, som fick nys om detta, gömde sig bakom porten medan polisbetjenterna gingo in, sprang derefter nedåt Fatbursjön, öfwer Mariatrakten, från Nagwaldsbro öfwer isen till Kungsholmen, och vidare till Tranebergs bro. Natten tillbragte han åter i Kungsbacken, och dagen derefter promenerade han ut till Djurgården. Der såg han af annons i tidningarne att den herrn, från hwilken han hade stulit pengarne, trodde sig hafwa tappat dem; således war han lugn för den saken. Wid hemgåendet togo två sjömän fast honom, kurtiserade honom och förde honom uppåt skogen för att ha litet roligt med honom. Lasse-Maja war för städad slika att göra motstånd midt på öppna vägen, men så snart han war kommen upp i skogen kringklappade han de begge sjömännen och lärde dem att wisa aktning mot det wackra könet.

Följande dag kom Bajard hem från den olyckliga Upsala-resan. Han hade sålt alla Lasse-Majas der qwarlemnade saker, bytt bort den wackra skindan och slädsfällan; den granna hästen hade blifwit så mager att dagen lyste genom honom; Bajard sjelf war så utan pengar att Lasse-Maja måste gifwa honom af sina. Icke heller fick Lasse-Maja numera behålla sin bädd hos karingen i Kungsbacken, utan måste ligga på bara golfwet. Detta föreföll honom

li Wärdet att ha
li kindelsemis
li krögeriskan
li flo. Han
li god, gif in ge
li pennningarne ur
li några fihwerke
li penningsbundi
li egen långsam
li igen bultade
li den litet, kan
li till sitt qwar
li njemse med a
li jannades att h
li juom några
li narrot af de
li riddaler och g

Duffholaget.

Ejshwenty

Efter det
li den till ett
li gude och en
li jord till på
li att hans till
li med Bajard g
li Stockholm fö
li wd hände er
li bereskommen

så hårdt att han hellre gick ute en natt. När han då händelsevis kom upp på Söder erinrade han sig krögerstkan som hade velat lemna honom i polisens flor. Han klättrade öfver ett plank till hennes gård, gick in genom köksfönstret till krogrummet, tog penningarne ur lådan, tre fickur ur en annan låda, några silfverskedar ur en tredje, samt ett fickur, en penningbunt och ett par gulddörhängen ur fruns egen sängkammare, der hon låg och sov sött. Slutligen byttade han ihop alla hennes kläder, åt och drack litet, samt begaf sig klockan 5 på morgonen till sitt qvarter. Men det var icke mycken välfärd med allt hwad Lasse-Maja tog; ordspråket fannades att hwad med orätt fås, med sorg förgås. Snom några dagar hade Bajard och hans anhang narrat af Lasse-Maja allt det stulna, utom 25 riksdaler och gulddörhängena.

Kap. VI.

Tjuvbolaget. Motgångar. Blomster-Jöran.
Sjöäfwentyr. Lasse-Majas kön upptäckt.
Det lugna lifwet slut.

Efter detta flyttade Lasse-Maja från Kungshäcken till ett osnyggt kuffe, der två koringar, en gubbe och en pojke bodde. Alla dessa — och Bajard till på köpet — måste Lasse-Maja föda, så att hans tillgångar snart togo slut, och han måste med Bajard göra påhelsningar i herregårdar kring Stockholm för att stjåla mat ur wisthusen. Härwid hände en natt att tullbetjeningen wid Carlbergshommen sköt på dem, men utan att träffa.

Gubben, som war med om företaget den gången, hade ätit så mycket sylt på stället der de varit, att han blef sjuk under hemvägen och måste kräkas. De kommo dock alla lyckligt hem. — En annan gång funno de på en landtgård ingenting annat att taga än möbler och speglar, dem de lassade på slädan och körde in till staden. När de kommo till Norrtull, steg Bajard af och gick förut, så att Lasse=Maja måste köra. Tullbetjeningen frågade hvarifrån mamsell kom, hvarpå Lasse=Maja svarade att han wore husmamsell på landet och skulle köra in möbler till herrskapet i staden. Det föll likväl tulluppsyningsmännen in att undersöka lassjet, och när de deribland upptäckte ett sönderslaget flaskfoder, som Bajard hade stucit in, anade de oråd, togo fast Lasse=Maja och började bära in sakerna i tullstugan. Lasse=Maja hjälpte till dermed, men rätt som han kånkade på en stor spegel kastade han den i backen och sprang sin väg samt kom lyckligt undan.

Numera hade Lasse=Maja motgång i allt och war hjertligen ledsen wid bekantskapen med Bajard. Han tillställde derföre en dag med de sista styfrarne han egde ett riktigt affedskalas för denne och hans anhang, med beslut att derefter lemna Stockholm. Innan han verkställde denna föresats besökte han en krögerstka i Kungsbacken, som war mycket svart-sjuk på honom. Under det han der åt middag kurtiserade mannen i huset honom, så att hustrun i förargelsen skickade efter en polizgewaldiger. Lasse=Maja war ganska frimodig inför denne och bjöd honom på win, men det hjälpte icke, utan när tull-

uppsyningsmän
kommo och igen
gen derefter kom
bring hans arm
len. Som Lasse
eller stället, dit
han under wä
paren trillade i
sade springa, un
tog en farl to
ningen gick fö
ra underförtel
och öförtred
dessa, som
födes han
flera af de de
krögerstkan från
han förledt ber
Maja åter fö
kunde stryka af

För polis
krögerstronsde
honom tillwar
lämstaren le
upptäcktes vä
sjuka krögerst
tot det stull
som äwren bli
den här dame
swarade han
många gång
männan, som

uppsyningsmännen wid Norrtull på budskidning kommo och igenkände honom, blef han häktad. Dagen derefter kom en lifdrabant och satte en tågstamp fring hans arm samt wille föra honom upp i polisen. Som Lasse-Maja hwarken tyckte om fällskapet eller stället, dit man wille föra honom, så gjorde han under wägen en hastig swäng, så att följeslagaren trillade i rännstenen, men när han derpå började springa, under det palten skref: tag fast tjuvh—n, tog en karl tag i honom så dugtigt att tastsklädnungen gick sönder och Lasse-Maja fick springa i bara underkjorteln. Man tog snart bättre fast honom, och efforderad af två paltar samt hundratals dagdrifware, som beundrade den wackra mamjellen, fördes han nu upp i polisen. Der träffade han flera af de damer som kände honom, bland annat krögeriskan från Kungsbacken, som prompt påstod att han förledt hennes man till äktenfapsbrott. Lasse-Maja åter försäkrade att ännu ingen mansperson kunde skröta af att ha kommit åt honom.

För polismästaren sade Lasse-Maja sig wara brukspatronsdotter från Bergslagen och att de hos honom tillwaratagne nipper woro hans egna. Polismästaren lät nogare visitera honom, och derwid upptäcktes hans verkliga kön. Då blef den swartsjuka krögeriskan flat och försäkrade att om hon wetat det skulle hon icke angifwit honom. Bajard, som äfwen blifwit fasttagen, infördes. "Känner du den här damen?" frågade polismästaren. — "Ahja", swarade han, "den tjuvh—n har jag nog träffat många gånger på Baggensgatan". Men der kom wittnen, som påstodo att de ofta sett Bajard och

Lasse-Maja tillsammans på andra ställen, och frö-gerfkar på Söder bedyrade att det var hennes ör-hängen man hade tagit ur Lasse-Majas örnsibbar. Polisbetjenterna refuso sönder hans kjukar och satte på honom ett par gamla soldatbyxor, som syntes ha varit med i många bataljer, samt togo bort hans wackra lösbröst. Gatten med plymer fick han be-hålla, och såg följaktligen mycket lustig ut. En karl med fransar och banderoller på jactan, som de kal-lade för Blomster-Jöran, kom in och wille passa sina jernhandskar på Lasse-Majas händer. — "Nej, jag tackar, sade Lasse-Maja; jag tycker inte om halfhandskar". — "Ah, du wänjer dig nog", inwände Blomster-Jöran och skrufwade till handkläfwarne duktigt. Derefter kommo två andra hederstnyflar med hwar sin plit och sade åt honom att han nu skulle ut och walla. Lasse-Maja menade att det icke nu wore rätta tiden att släppa ut boskapen, men det hjälpte icke, utan han måste följa med. Blom-ster-Jöran gick före och höll i en kedja, de begge andra wandrade på sidorna och Lasse-Maja blef mer begapad än en hel konsttridartrupp.

Wid ytterligare polisförhör togo Bajard och Lasse-Maja på sig flere brott, begångna på olika ställen, och fördes derför, än till Upsala, än till Westerås, samt slutligen till Nerike. På första nattkwarteret under färden till Örebro bjöd Lasse-Maja så dugtigt på bränwin, att både fångföraren och husfolket somnade och Lasse-Masja kunde smy-ga sig ut i flogen, medtagande en bra roff och en pry, hwarmed han slog sönder sin träbläck. Wid Kolbäck's gästgifwaregård kom han till en bro, som

han icke wän-
 skulle wara
 dan Lasse-M
 gra buskar,
 andra att go
 sup. Medom
 ret aror. S
 och springa d

Efter fle
 under han bl
 gas liggat tr
 han ändligen
 befanta hwit
 ter tapade ha
 och sann i
 och guld. S
 honom bara
 nat, knej bar
 wen manjell
 och gjorde fi
 han kunde fo
 Wermland.

Går trä
 som till war
 nes biträde.
 ett par wän
 hans stoffad
 Lasse-Maja
 wälade stypa
 och blef myck

han icke wågade gå öfwer, af fruktan att förföljare skulle wara posterade der. Det slog också in; medan Lasse-Maja funderade härpå, gömd bakom några buskar, hörde han en waftsoldat föreslå den andra att gå till gästgifswaregården och taga sig en sup. Medan han detta gjorde lemnade han gewäret qwar. Lasse-Maja skyndade sig att taga det och springa öfwer bron.

Efter flera dagars wandring i skogarne, hvarunder han bland andra äfwentyr hade det, att nödgas ligga tre dagar utan mat på en höfsulle, kom han ändligen till sin hemort och fick der hos några bekanta hwila upp sig samt hemta krafter. Deres-ter kapade han en koffert från några resandes wagn och fann i den präktiga fruntimmerskläder, juweler och guld. Sedan han nu klädt upp sig fattades honom bara rakdon, och sådana, jemte åtskilligt annat, knep han i en bondstuga. Sålunda åter blifwen mansjell begaf han sig in till närmaste stad och gjorde sig af med åtskilliga dyrbarheter, så att han kunde fortsätta färden med 70 rdr i fickan till Wermland.

Här träffade Lasse-Maja på en marknad en fru som höll wärdshusrörelse, och blef antagen till hennes biträde. Under det muntra lifwet knep Lasse ett par plånböcker med 300 rdr uti. En dag kom hans styffader fram till skänken och begärde win. Lasse-Maja slog i det utan att blifwa igenkänd och wifjade styffadren all möjlig höfslighet, hvarför han också blef mycket höfsligt bemött tillbaka.

På en annan marknad råfode Lasse-Maja, af lägsjet från marknadsplatsen, samma person som hade förrådt honom i Upsala. Drifwen af hämndlystnad gaf Lasse-Maja honom en örfil så att han ramlade omkull, och slog honom med ett paraply, tills det gick af; men ansåg derefter rådligast att genast fly, medtagande i största hast sina saker. Under wandringar i skogarne kom han till en bondgård, der blott hustrun war hemma, och tog wäl emot den fina damen samt lät henne lägga sig i bästa sängen. Om natten kom bonden med drängarne hem och förstod genast att det war Lasse-Maja, som låg i sängen, emedan han hade hört efterlysning uppläsas på marknaden. Men Lasse-Maja trakterade bonden så wäl med bränwin och pengar, att han fick stanna qwar en hel dag och sedan tre mil skjuts.

Resan fortsattes wandrande åt Stockholm och Lasse-Maja framkom utmattad till en herregård wid Mälarens strand. Han tog midt i ljusa natten ut ett förstugufönster, kröp in och tog i en skänk en hop bordsilfwer, hwilket han knöt i en serwet och kastade ut genom ett fönster. I sängkammaren der herrn och frun lågo i djup sömn tog han ur herrns byrskå några nycklar och öppnade med en af dem byråklassen, hwarest han fann flera sedelbundtar, ntom något guld- och silfwermynt. Rörd med sitt rof gick han ut i trädgården, der han fann en båt liggande i sjön. Han steg uti den och rodde till närmaste land, hwarest han i skogen råfnade öfwer sitt kapital, som utgjorde 5—600 riksdaler i sedlar, 10 dukater i guld och 40 riksdaler i

silfwer.
konmo
blefwo
sprang
åter till
holme och
båt. De
att söka
att ide g
en liten
honom, och
för att hä
wertintet
följande
de ännu
men togo
Egendoms
fätt behå
annan byr
bordsilfwer
Sålides l
båtar, ja
måtte ur
der och
färja, me
dra stran
med förl
Walton
der inger
bonde ätt
Sed
med en

Alfwer. Medan han höll på att betrakta silfret
 kommo två fiskare till stället der hans båt låg och
 blefwo förundrade wid dess åsyn. Lasse-Maja
 sprang försträckt ett stycke genom skogen, men kom
 åter till sjöstranden; snart fann han sig wara på en
 holme och såg dertill fyra karlar ro bort med hans
 båt. De kommo snart tillbaka med många flera för
 att söka reda på Lasse-Maja, som nu war så klof
 att icke gömma sig i skogen, utan i en rishög på
 en liten slätt. Andra till aftonen letade de efter
 honom, och om natten lemnades tjugu man qwar
 för att hålla wakt, ty som man hade hittat på silf-
 werknytet togs för gifwet att tjuftwen war qwar.
 Följande dagen kom åter en wäldig skara, men när
 de ännu på middagen icke hade fått reda på tjuft-
 wen togo de för afgjordt, att han kastat sig i sjön.
 Egendoms herrn war dekwotom så nöjd med att ha
 fått behålla 12,000 riksdaler, som hade legat i en
 annan byrålåda och öfwer att hafwa återfunnit sitt
 bordsilfwer, att han icke brydde sig om tjuftwen.
 Således lemnade allesammans ön, medtagande alla
 båtar, så att Lasse-Maja, som icke kunde simma,
 måste ur ett gammalt fähus bryta lös några brä-
 der och med björkwidjor binda ihop dem till en
 färja, med hwilken han lyckligt kom öfwer till an-
 dra stranden, dock med sönderriswen klädning och
 med förlust af sitt klädesknyte och sina rakdon —
 Rakdon tog han dock snart igen på en prestgård,
 der ingenting annat fanns att knipa, och med en
 bonde åkte han till Stockholm.

Sedan han här köpt sig fina kläder följde han
 med en stärgårdsbåt från södra hamnen ut till ett

nyggt ställe i skärgården, hvarest han tillbragte åtta dagar i lugn och trefnad, endast oroad af fruns svartsjuka. En natt då han var ute på fiske med herrn i huset och hans folk, föll han i sjön, och då hans wärd räddade honom från att drunkna upptäckte han Lasse-Majas kön. Han anade också att det var den beryktade Lasse-Maja, men wille honom ingenting ondt, utan förde honom wid nästa resa till staden med sig dit samt tog ett vänligt af-
 sked af honom.

Detta var sista gången Lasse-Maja lefde lugt.

Kap. VII.

Lisette i Skottgränd. Bränwinets nytta. Dwinklaga sängkamrater. Utflugt till Werm-land. Den försmädda kärlekens hämd. Rymning från Drebros slottshäfte. Nisbasta för kärleksgriller.

Som han nu war känd af hela polisen wåga-
 de han icke gå på gatan utan slöja, och tillbragte natten i Solnasfogen. Andra dagen igenkände han i en tunnbarerska sin första Stockholms-bekantskap från Skottgränd, Lisette, som hade måst taga detta yrke för att komma ut från spinnhuset. Han fick weta att hon bodde hos en beskedlig enkla och blef införd hos denna. Om qwällen kommo Lisette och hennes kamrat dit, men luktade så illa, att Lasse-

Maja m
 Sedan m
 Maja g
 den ena

Da
 jag ärend
 der inge
 en djifo
 höllo 30
 kommo
 emedan
 försäkrat
 hwilken
 hon på
 han wa

Efter
 damerna
 på Sto
 tjuv, jon
 jente d
 därför
 Lasse-M
 hållighet
 han att
 riksdaler
 par örb
 riksdaler
 tjenter
 wid lya
 täkt i
 ut åt

Maja måste bedja dem tvätta och kläda om sig. Sedan woro de ganska snygga, och efter det Lasse-Maja gjort en god qwällsward lade han sig hos den ena efter den andra.

Dagen derefter gick Lasse-Maja ut och gjorde sig ärende i flera hus, tills han kom in i ett rum, der ingen war inne, så att han helt lugnt öppnade en chiffonier och tog tre penningebuntar, som innehöllo 300 riksdaler. När de begge tunnbarersforna kommo hem på middagen wiste de redan af detta, emedan stölden hade anmälts i polisen, men de försäkrade att enkan icke skulle förråda sin gäst, i hwilken hon för öfrigt blef mycket betagen, sedan hon på eftermiddagen fått öfvertygande bewis att han war en riktig farl.

Efter en natt tillbragdt i godt lag med alla tre damerna, gick Lasse-Maja ut och hörde då en herre på Stortorget säga att det hade warit en bestedlig tjuf, som icke dagen förut hade tagit hans guldur jemte de 300 riksdalerna, och tillade att han bara derför skulle wilja gifwa henne 20 riksdaler till. Lasse-Maja hade dock ej lust att pröfwa hans ordhållighet. När han kom hem på middagen fann han att de begge tunnbarersforna rymt med 250 riksdaler, alla hans kläder, en guldbedja och två par örhängen, så att han nu icke egde mer än 50 riksdaler qwar. Följande morgon kommo polisbetjenter och sökte de förrymda, men upptäckte derwid lyckligtwis icke Lasse-Maja, som låg under täcket i enkans säng. Den dagen promenerade han ut åt Carlberg, der kadetterna antastade honom;

men han gaf dem örffilar till höger och wenster, så att de måste lemna honom i fred. Samma dag försökte han äfwen knipa plånboken från en bonde, som han förut hade supit full, men fick i stället en så duktig örffil att han sprang in i Solnastegen. Om qvällen köpte han opium hos en jude och ätte följande dagen med en bonde, som hade ett bra penningsskrin, utåt Fittja och Söbertelje, men kunde icke komma åt att lägga opium i winet, hvarmed han trakterade bonden. Således tog han sin tillflykt till det wanliga knepet att i Telje riktigt fylla bonden och om natten skära af remmen, hwari han hade nyckeln till skrinet, samt dermed öppna detta, taga penningarne och springa sin wäg åt Stockholm till. I Glasberga backe tog han äfwen plånboken från en full bonde, kastade honom ur kärran och ätte i den till staden. Sålunda hemkom han med 173 riksdaler.

Nästa dag begaf han sig å wäg till Enköping och framkom dit på nyåret, efter flera uppehåll på wägen. I Enköping helsade han på hos en garfware, som hade en broder i Stockholm, och som han utgaf sig för dennes fästmo och för profsdotter från Bergslagen med betydlig hemgift, blef han der utomordentligt wäl emottagen. Redan första aftonen fick han följa med herrskapet på en bal och dansade der i ett lysande sällskap till kl. 2 på natten. Några dagar derefter, då garfwaren war bortrest, måste han ligga bredwid hustrun, och som hon såg ganska bra ut, war det nu mycket swårt för honom att afhålla sig från att wisa sin karl-

aktighet, af
fitt kön
från des
dagar fitt
samt in d

Der
gumma o
så en ri
förtjust
sina skatt
war ute
fick se
war han

Me
tog det
honom
Lasje-M
ty det
en ung
ta tillfar
de känd
Slutligen
och lemn
på hufv

En
han ätte
blef så
för insp
drars ti
bela tid

aktighet, äfwen som det war mycket kinkigt att dölja sitt kön wid aflädseln. För att blifwa befriad från dessa smårigheter tog Lasse-Maja om ett par dagar sitt knyte under armen och wändrade stundsamt in åt Westmanland.

Der helsade han på hos en gammal ensam gumma och hittade på att spå henne, att hon skulle få en rik rusthållare till man. Gumman blef så förtjust häröfwer, att hon wisade Lasse-Maja alla sina skatter, hwaraf han stal en del medan gumman war ute ur rummet. Straxt derefter, när han fick se en bonde komma åkande, sade han att det war hans skjutsbonde och gick sin väg.

Med denne bonde åkte han till Westerås och tog der in hos en gammal bekant frögare, som lät honom om natten ligga hos sin piga. Pigan och Lasse-Maja blefwo snart lika förtjusta i hwarandra, ty det war längesedan den sednare hade sofwit i en ung flickas armar. — Om dagarne war han ofta tillsammans med stadsfiskalen och länsman, men de kände ej igen honom och fattade icke mistänka. Slutligen blef han dock rädd för detta umgänge och lemnade frögarn, med schalett i stället för hatt på hufwudet.

En rik bonde träffades på wägen, med hwilken han åkte till des hem. Bonden hade en son, som blef så förtjust i Lasse-Maja, hwilken gaf sig ut för inspektorsdotter, att han snart med sina föräldrars tillstånd förlofwade sig med Lasse. Under hela tiden som den förmenta fästmon stannade i

gården bemöttes hon på bästa sätt af alla grannarne, och när Lasse-Maja äntligen lät af fästmannen skjuta sig till Köping tog han högt gråtande afsked.

Efter att äfwen hafwa ånyo passerat Arboga kom Lasse-Maja in på en bondgård, der hustrun kände igen honom och skickade efter länsmannen. Men Lasse-Maja fick nys om detta, så att när allt folket om astoneu skulle gå till en dans i granfkapet, lät han de öfriga gå före sig genom portlidret, och hoppade derefter sjelf öfwer en gärdesgård samt sprang allt hwad han orkade in i skogen. Det war så mörkt att ingen kunde förfölja honom, och han kom wäl undan, hörande hur de skrek: det war fan att wi skulle släppa den stortjuwen.

Efter ett kort besök i Örebro gjorde han en utflykt till Wermland. Derwid såg han en dag en tjuf få fyratio par spö utan att det ringaste beklaga sig. Om qvällen gjorde han påhelsning hos länsmannen som hade fört befälet wid affstraffningen, och tog ur hans fängkammare, der han låg och sof bredwid sin hustrun, ett guldur och en plånbok, innehållande öfwer 150 riksdaler. Fastän han hade så mycket penningar wågade han sig ej in på något ställe att köpa mat utan slog sönder en ruta på ett jernbruk, kröp in, tog sig en tallrik smör, en korg bröd, en flaska bränwin och åttfilligt silfwer, hwarefter han red bort på en häst, som han anammade i stallet.

När han
af en fem
fig och h
gar. Under
öfwerhopade
mottogs
tandlös och
aldrig. I
hos läns
nade war
Maja såg
från wind
begäpad af

I Ö
utan bef
andra jä
för mut
att han
och af en
nas, hwa
medelst
stort ru
en tegel
jeri. G
ur fl
och ge
jamman
häll. S
man, so
i en
samt ga

När han nu kom till ett torp blef han igenkänd af en femtio års kärring, som bjöd honom in till sig och herrbergerade honom på winden i flera dagar. Under tiden blef gumman kär i honom och öfwerhopade honom med smekningar, hwilka ej mottogos jerdeles wäl, emedan hon war skrynkelig, tandlös och snusfig. Sigga bredwid herne wille han aldrig. I förtreten häröfwer angaf hon honom hos länsmannen, så att när han en morgon wakenade war stugan fringhwärfd af folk. Då Lasse-Maja såg att ingen undsflykt fanns gif han ned från winden till dem och lät föra sig till Örebro, begapad af en mängd folk.

I Örebro flottshäfte trufdes Lasse-Maja icke utan beslöt att rymma, samt öfwerenskom med 8 andra fångar att de skulle hjelpas åt. Han fick för mutor werktyg af en bland waktkarlarne, så att han kunde affila sin blad af 4—5 pundts wigt, och af en smed dyrkar, hwarmed dörren kunde öppnas, hwarpå alla deltagarne i rymningen en natt medelst dyrkarne kommo ur sina rum och ut i ett stort rum, hwarifrån de, genom sönderbrytning af en tegelstensmur, kommo in i landshöfdingens skafferiet. Enligt Lasse-Majas tillsägelse togs ingenting ur skafferiet för att icke förarga landshöfdingen, och genom lilla porten på borggården kommo alle samman ut på gatan. Swar och en sprang åt sitt håll. Lasse-Maja begaf sig åstad att helja på gumman, som hade förrådt honom; han träffade henne i en björkhage och skar sig genast en björksweg samt gaf henne en duktig risbastu för att bota hen-

nes kärleksgriller. Sedan tog han fram silfwer, som han hade gömt i grannskapet, och begaf sig först till krögarn i Westerås, der han ytterligare låg några nätter hos pigan, till hennes stora glädje, och vidare åt Södermanland.

Wid det han passerade en portgång såg han deri en westgöthehandlandes last. Han beslöt genast att slå sig på handel, spände hästen för wagnen och förde. När han åkt hela natten undersökte han sitt warulager; det bestod af kläde, wadmål, lärfter, kattun, kambrik, schalar och schaletter samt åtskilligt annat smått. Men på fattades, och knallar-språket kunde Lasse-Maja icke.

Kap. VIII.

Kurtis- och kärleks-affär i Ekfjö. Komministern. Faran af att sparka i sömnen. Besöket i Grefswinnans sängkammare. Flera goda tjuv-affärer. Förre Länsmannen Kron. Förräderstan. Lasse-Maja fasttagen. 40 par. Målet hunnit. Beslutet.

I Wingåfers socken sålde han waror på åtskilliga ställen, bland annat hos en nämndeman, som anmärkte att han ej tycktes vara någon skäl-

hulle. — Nej, ja
handlande från
mig finare f
njd. Kommerse
14 dagar 500 r
Gfija.

När Lasse-
wid hvilken m
att Lasse-Maja
utanför staden.
den wärdsbush
Wermland, och
vidan häst och
de hemlat der
bert, antastades
iadesstalen, h
Men rädd att
sit rupp, ja o
sprang in till s
han full herrbe
de honom till
illfare, af hvil
na gjorde fr
mod han fr
Hä en annan
redna friare
Lasse-Maja f
för frågor e
husten.

Utkommer
Maja, som

knalle. — Nej, jade Lasse-Maja, jag är en riktig handlande från Borås, som bland bättre folk lärt mig finare språk; dermed war nämndemannen nöjd. Kommersen fortsattes och inbringade på 14 dagar 500 riksdaler. Derefter togs vägen till Ekfjö.

När Lasse-Maja kom dit war der marknad, wid hwilken många Westgöthar infunnit sig, så att Lasse-Maja måste lemna sitt last på ett ställe utanför staden. Sedan fann han på marknaden den wärdshusfrun, som han hade varit hos i Wermland, och fick af henne det rådet att skaffa undan häst och last ännu bättre. När han nu hade hemtat dem på astoneu och skulle köra längre bort, antastades han på vägen af länsmanu och stadsfiskalen, hwilka ämnade se efter kontraband. Men rädd att bli fast gaf Lasse-Maja dem hwar sitt rapp, så att de ramlade i backen, hwar på han sprang in till staden, lemnande häst och last i sticket. Han fick herrberge hos wärdshusfrun, och hon kläddde honom till en grann mansjell, som fick flera älskare, af hwilka han lät kurtisera sig; om nätterna gjorde frun tjenst. Sedan knep Lasse-Maja hwad han kunde komma åt af sina kurtisörer. På en annan marknad träffade han en af sina fordna friare från Stockholm, som förebrädde Lasse-Maja sin ruin. Af fruktan för obehag och för frågor efter pass begaf Lasse sig genast på flykten.

Utkommen på landsvägen, upphanns Lasse-Maja, som då war klädd till fruntimmer, af en

åfande herre, hwilken erbjöd honom plats i sin chäs. Det war en fattig komminister, som nyligen hade tillträdtt sitt kall och nu återwände dit från en resa i hushållsärender. Lasse-Maja gaf sig ett falskt namn och sade sig vara prestdotter från Nerike. Komministern frågade om mamsellen hade haft någon broder i Upsala. — Ja, Carl Adolf, swarade Lasse-Maja. — Just honom menar jag, sade komministern; wi woro mycket goda wänner, och det war nu för roligt att träffa hans syster, som han talat om så ofta. Komministern blef alldeles förtjust i Lasse-Maja och gjorde snart sitt frieri, hwilket antogs, så att de kommo hem som förlofwade till komministerns mor. Der war mycket fattigt, och Lasse-Maja blef särdeles omhuldad af den gamla modren när hon köpte en ko åt komministern och de hutom skänkte honom en silfwerklocka, som war skulen från stadsfiskalen i Ekjö. Nästa Söndag följde han komministern i kyrkan, der denne slog och dundrade i predikstolen så att bönderna woro alldeles förtjusta och lyckönskade honom på det hjertligaste till hans förestående giftermål. Morgonen derpå, medan Lasse-Maja sof och hade sparkat af sig, kom den blifwande swärmödrin in och upptäckte att det war en karl. Hon gick genast ned till sin son, men Lasse-Maja begagnade tillfället att hoppa ut genom fönstret och springa sin väg.

Mot middagen kom han till ett torp, der en gammal soldat bodde, som gick på kryckor. Denne gissade hwem han war, men ledswagade honom likwäl för god betalning till ett bondfolk, som ofta

berbergerade
 det hade Lasse-
 to han tog 4
 Bondstrum,
 mål emor bo
 linemannen i
 nor mycket g
 linemannen et
 tar om att d
 en arefminna
 af Lasse-Maj
 utemant i gr
 och sof, och
 som innehöll
 inspektoren oc
 maina tillkom
 stref: Ar du g
 mål fan tal
 len med en
 nem fönstret
 öfwaren. Nä
 varit sin väg
 föla.

Öwer
 han lemmar
 tem han t
 in och wärn
 ser, men d
 ruta, så at
 upphändelse
 en man k
 wulen och

herrbergerade sådana gäster. Under wandringen dit hade Lasse-Maja swårt att följa med gubben, ty han tog 4—5 alnars språng med sina kryckor. Bondhustrun, som war ensam hemma, tog mycket wäl emot honom samt gjorde honom bekant med länsmanen i trakten, hwilken också för betalning war mycket god vän med alla tjuftwar. Han gaf länsmanen ett fickur och fick i utbyte några wintar om att det skulle löna sig att göra försök hos en greswinna några mil derifrån. Dit begaf sig och Lasse-Maja, skjutsad af bonden sjelf. Då han inkommit i greswinnans sängkammare, der hon låg och sof, och burit ut i yttre rummet en koffert, som innehöll hennes dyrbarheter, mötte han der inspektoren och kammarrjungfrun, hwilka hade legat wafna tillsammans, och af hwilka den förre nu skrek: Är du här, din fatans Lasse-Maja! Dig skall wäl fan ta! Men Lasse-Maja drog honom i skal-len med en butelj, hwarefter han hoppade ut genom fönstret, utan att förtjena någonting på den affären. När han kom ut hade bonden förskräckt farit sin wäg, så att han måste ensam fortsätta sin kofa.

Öfwer åkrar, ängar och hagar sprang han tills han lemnat förföljaren långt efter sig. Snart kom han till en större gård, der han gerna wille in och wärma sig. Han försökte bryta upp ett fönster, men då det icke lyckades slog han sönder en ruta, så att det klingade. Likwäl wäckte det ingen uppståndelse, och när Lasse-Maja kom in hörde han en man bedja af alla krafter om skydd mot djefwulen och allt ondt. Midt på golfwet i första

rummet låg ett svept lif. Derinne tog Lasse ur ett skåp litet mat som genast förtärdes, från wägarna åttskilliga klädespersedlar, ur en stor kista en liten koffert, och ur matskåpet, ytterligare två silfwerpokaler, ett par dusin silfwerskedar, något småsilfwer, sex guldringar och två par örhängen. Allt detta, jemte en koffert fruntimmerskläder, kastades ut genom fönstret, och när någon hördes komma i dörren hoppade Lasse-Maja ut samma väg han kommit in. Utkommen hörde han folk som bliswit wäcka af bullret, stå omkring lifet och bedja Gud bewara dem från trolleri och allt ondt, ty de trodde att den döde spökat. — Den först påträffade kofferten befanns innehålla 200 riksdaler i sedlar, 50 rdr i silfwer och en guldkedja. Nu fortsatte han sin färd, med god kassa, till en stad som han icke kände, och tog in på källaren. Der war marknads, så att flera judar funnos der. Till en af dem sålde Lasse-Maja sitt silfwer, men fick ej mera för fem marker, än 106 riksdaler. Om aftenen knep han i trängseln en redityl med 40 riksdaler uti. Andra dagen träffade han i ett hus en dörr, som händelsewis kunde öppnas med hans kammarnyckel, och tog derinne ett schatull, som wid hemkomsten befanns innehålla 200 riksdaler, 2 guldkedjor, 3 medaljonger m. m. Desutom anammade han samma aften ett par plånböcker innehållande 47 rdr, och ett fidur.

Sålunda rikligen utrustad beslöt han att lift annat storfolk tillbringa wintern i Stockholm och uppgjorde dertför resjällskap med en fru från Uppsala. Nedan wid första nattqvarteret, i Nyköping,

upptäckte hon
och gläde att
de detta o
hvilken hon
hålla honom
honem förete
nes namn i
rette sin vä
dergällning.
att ha sig ru
endast bejotan
di, i fallst
ten. Han b
hålla det ri
att han fick n

Efter ju
i d. länaman
samman på
de honom.
var spö för
åttskilligt hos
mit sig ut fö
Deretter ha
bränneri wi
summa peng
Stockholm
staden mötte
som sednast
rodtes fäm
ter på sin
in på samre
satt för vol

upptäckte hon, att hennes fällskapare war en karl och gissade att han wore Lasse-Maja. Han erkände detta och bad henne att icke förråda honom, hwilken hon lofwade, äfwen som att på sitt pass skaffa honom till Stockholm. Dittkomna lät frun honom förete hennes pass och anmäla sig under hennes namn i polisen, hwarester frun samma dag reste sin wäg, utan att wilja mottaga någon wedergällning. Nu war det icke swårt för Lasse-Maja att få sig rum, och han höll sig der mycket stadigt, endast besökande operan om qvällarne samt då och då, i fällskap med andra fruntimmer, utwärdshusen. Han besökte äfwen julmarknaden utan att stjåla det ringaste och uppförde sig så anständigt att han fick wara i fred för kurtisörer.

Efter jul träffade han på Stallmästargården en f. d. länsman Kron, med hwilken han suttit tillsammans på Örebro flott, och hwilken nu igenkände honom. Denne berättade att han hade fått 40 par spö för stöld af en häst, att han derefter stulit åtskilligt hos en prest, ifklädt sig des drägt och gifwit sig ut för pastor samt derpå förtjenat rätt bra. Derefter hade han warit bokhållare på ett stort bränneri wid Mariefred, men rymt med en stor summa pengar och under falskt namn satt sig ned i Stockholm med sin hustru. Wid återkomsten till staden mötte de på Norrtullsgatan den gevaldiger, som sednast hade arresterat Lasse-Maja och som nu tycktes känna igen honom, men likwäl icke vara säker på sin sak. Kron rådde honom att aldrig gå in på sämre ställen, emedan man der mest war utsatt för polizbetjenter. Om natten kom han så sent

hem, att wärdbinnan förebrådde honom det, hwarför han på annat ställe hyrde sig två rum och antog en betjent, som efter ett par dagar rymde med nästan alla hans guldnipper. Pengarne hade fört gätt åt, dels till att leswa godt, dels i lån åt Kron. Betjenten blef snart fasttagen och bekände i polisen att han stulit nipper från den frun, hos hwilken han tjenat, hwarför Lasse=Maja blef upplådd för att igenkänna sina saker, men han wägade sig icke upp i polisen, utan flyttade i hemlighet till den enkan, som förra gången han war i Stockholm hade herrbergerat honom, och här, öfvertalad af Kron, beslöt han deltaga i en inbrottsstöld uti Färfälla kyrka. När de kommo dit gingo de in genom ett fönster, sönderbröto muren till sakristian och öppnade kassakistan, hwari besunnos mellan 5 och 600 riksdaler samt nära 5 marker silfwer. Af pengarne fick Lasse=Maja hälften, men lemnade deraf 200 rdr i förwar hos Kron, och af silfret fick han ingen andel.

Från denna stund intogs han af ängslan och oro öfwer helgerännet, oaktadt han tillbragte kärliga dagar med den bestefliga enkan. Delsä war nu ändtligen straffets stund kommen. En dag i Februari månad 1811 kom ett fruntimmer af hans bekanta till honom på Slottsbacken wid waktparaden och frågade hur det stod till. När Lasse=Maja gjorde henne samma fråga, swarade hon "rätt bra!" och detta war öfwerenskommen signal till en gewalddiger och en polisbetjent att häfta Lasse=Maja. Han blef då så förtretad att han sprang fram och spottade frun, som hade förräddt honom, i synen. Han war alldeles desperat, men kunde icke göra sig fri i anseende till det myckna folk, som hastigt hade samlat sig omkring den kring land och rike kände Lasse=Maja. Wid uppkomsten i polisen fick han åter karlkläder och sattes i tre weckors mörkt fängelse för att förmåns bekänna hwar han hade bott; men det gjorde han ändå icke. När han kom ut i samma rum med andra brottslingar träffade han Kron, som äfwen råkat fast. De togo begge på sig brott som de aldrig begått, för att så ransakningen flyttad än hit, än dit, och derunder så tillfälle att fly.

Under dessa forslingar kom han en gång till Westerås och blef en afton upphemad till landshöfdingen, som wille wisa sitt fremmande hur Lasse=Maja såg ut. Dittkommen tillfrågades han af landshöfdingen bland annat om han ej kände en kusin Sticlång, som nu wore häktad. Lasse=Maja war nog

ensalig att
dingen och
någon föder
fått på hane
böras i och
romning, och
mycket endr,
fingellet, utn

Under d
lemt gaf he
derst. Efter
sigen 1813
appendar to
Esdan Hof
söfvingareg
fitt glada ty
ut sina arm
ning, swaro
de, som det
han att mar
wrande fru
Lasse=Maja
stännde. S
lattes han
tröst par
der han fr
Tost och be

Efter
ma penga
från föfmin
till en st
eristade st
i Martra
begaf sig
sterijnt, E
stade wor
behandlin
Ar
jet och r
ga andro

ensalbig att tro här vara fråga om en släkting till landshöfvingen och svarade därför att han aldrig haft äran umgås med någon sådan. Landshöfvingen bad honom weta hut och lät sätta på honom en jernklädning, så tung att Lasse-Maja måste bäras i och ur åkdonet. Nu war det slut med all utsig till rymning, och på Örebro flott slet han under 1812 års riksdag mycket ondt, till deß en sönäm fru, som hade sett honom i fängelset, utverkade lindring för honom.

Under denna riksdag kom mycket folk och beffådade honom, samt gaf honom pengar, så att han alltid hade god tillgång derpå. Efter två års släckande fram och tillbaka bles han ändtligen 1813 af Sollentuna häradsrätt dömd till 40 par spö, uppenbar kyrkoplikt och lifstids fängelse å Carlstens fästning. Sedan Hofrätten fastställt domen fördes han ut till Barbarby gästgäswaregård för att undergå spöstraffet. Bibehållande ännu sitt glada lynne sade han åt profossen att han ej behöfde trötta ut sina armar på hans rygg. — Ah jag tröstar för dagspenning, svarade profossen. Lasse-Maja påminde honom då att de, som det göra, pläga arbeta malligt. Åt länsmanen sade han att man borde komma ihåg hur fint skinn han hade, såsom warande fruntimmer. Men det hjälpte icke, profossen slog och Lasse-Maja skrek så att örhinnorna kunnat sprida på de kringstående. Sedan undergick han kyrkplikten och weckan derpå sattes han på fänglärran, med en stor jernbeslagen blad två par handkläskar samt forslades till fästningen Carlsten, der han snart bles lof först hos waktmästaren och sedan både lof och hofmästare hos place-majoren.

Efter 10 års wistelse der, och sedan han sparat in en summa pengar, mutade han en båtskeppare att föra honom öfwer från fästningen till fasta landet, hwarefter han landwägen kom till en af sina gamla befanta i Bohus län. Rymningen förorsakade stor uppståndelse på fästningen, och den starkaste karlen i Marstrand sändes genast ut att snofa upp rymmaren. Han begaf sig rakt till Lasse-Majas gamla wän och tröffade der wår stortjuf, band honom till händer och fötter likt ett kreatur, kastade honom på en kärre och förde honom under den hårdaste behandling åter till fästningen.

År 1838 bles han af gunst och nåd frigifwen från fängelset och reste då på en kort tid till Stockholm samt till ättfälliga andra delar af landet, öfwerallt mottagen med mycket nyfi-

tenhet. År 1840 war han åter i Stockholm och sbranlebbe på så stora folksamlingar, att polisen måste hindra honom att gå ut seban det blifwit mörkt: och stödade honom med ett fartyg till Westerås, hvarifrån han begaf sig till Nerike och inköpte ett hemman, som han stadigt och hederligt stötte, utan ringaste häg till något af sina fordnä äfwentyr.

Vi hafwa i en sammanbragen berättelse följt den olydlige Lasse=Maja genom hans äfventyrliga lif, såsom han sjelf med en ointresserad berättares sanningsälskande lugn efter egen dicerung låtit uppteckna beskrifningen derom. Inga betraktelser öfwer sjelfbiografens willowägar och deras föränledda oblika öden, afklipper den lugnt framgående berättelsens jemna tråd; men den för medmenniskor intresserade kristlige läsaren lærer dock ej underlåta att göra sådane. Ej utan en wemödig känsla kan man åse, huru en person, af naturen utrustad med stora förmåner, genom en bristfällig uppsoftran, dåligt umgänge, usla förebömen och nedrigt utlagda läckelser eignar sitt hela lif åt lätt sinnigheten och brottet, då han, om han isfrån barndomen erhållit en riktning, kunnat blifwa en nyttig, af sin samtid wärderad medborgare.

Lasse=Maja war, enligt sin naturliga sinnesart, ej danad till någon egentlig illgerningsman. Inga blodsfulder tyngde hans samwete, och han tycktes, så mycket lättfinnet medgaf, ej hafwa warit obenägen att antaga den berömda Silfwer=Jans falska moral, att stjåla från de rika och gifwa åt de fattiga. Benägenheten att antaga det andra könets drägt lærer hafwa warit ärfstligt inom Lasse=Majas slägt; ty i Estilstuna weta äldre personer att berätta, att någon af Lasse=Majas systrar stundom dit till staden inkommit, förklädd till karl.

Vi wilja hoppas, att det intresse man i våra dagar börjat fästa wid allmogens sebliga bildning och upplysning, skall åstadkomma en allwarligare uppfattning af människolifwets höga betydelse och ändamål, och göra en sådan misriktning deraf som Lasse=Maja högst sällsynt, om ej alldeles omöjlig.

Lasse=Maja framstår emellertid såsom en märkwärdig tidsbild från början af 19:de seklet.

h förantledde då
a honom att gå
med ett fartyg
erike och inföste
te, utan ringaste

följt den olycklige
om han sjels med
lugu efter egen
Inga betraktelser
förantledde oblika
Hens jemna trädy
llige läroren läroer
en wemodig känsla
truslad med flera
, dåligt umgänge,
egnar sitt hela lif
ifrån barndomen
ttig, af sin samtids

sinnesart, ej banad
klobstulker tyngde
ittfinnet medgar, ej
tade Sillswe-Jans
jifwa åt de fattiga.
drägt läroer hafwa
i Christuma weta
Rashe-Majas lystrar
ill farl.

i våra dagar bör
h uplysning, kall
af menniskornes
dan misfruktning der-
beles omöjliga.
en mäktwärdig tids-

Pris: 25 öre.